

LA VETLLADA.

SETMANARI POPULAR.

Veritat de la Religió.

I.

Las falsas religions, que s' han vanagloriat d' un origen antich, no 'ns han donat may per garantías de sa antiguitat, mes que quèntos fabulosos, que cauhen en lo descredit per si mateixos. Han desfigurat la historia del mon per un caos de sigles innumerables é imaginaris, dels quals no 'n ha restat cap aconteixement á la posteritat, y als que ja may la historia del mon ha conegut. Los autors d' aquestas grosseras ficcions, no han escrit sinó molts sigles després dels fets que 'ns relatan, y la vana theologia d' aquestos sistemas fóu l' únich fruyt de la poesia; es á dir, las invencions del art foren los mes solits fonaments de sa religió.

En la vera religió l' home hi admira una sòrie de fets rahonables, naturals y d' acort ab ella mateixa. Es l' historia d' una familia continuada desde son primer quefa fins al que la escriu, y justificada en totas sas circunstancias. Es una genealogía ahont cada capdill está senyalat per sos caràcters propis, per aconteixements que llavors encara subsistian, per senyals que 's regoneixian encara en los llochs que ells habian habitat. Es una tradició viva, la mes segura que hi hagué llavors sobre la terra, puix que Moysés escrigué lo que habia sentit contar als fills dels patriarcas, y que 'l fills dels patriarcas no referian sinó lo que sos pares habian vist per ells mateixos. En ella tot s' hi sosté, tot s' hi segueix, tot s' aclara per sí mateix. Avans de Moysés, lo poble de Deu no tenia res escrit. Moysés no deixá á la posteritat sinó lo que habia recullit de viva veu de sos passats, es á dir, tota la tradició del género humá; y lo primer, encloqué en un volúmen la historia de las maravellas de Deu y de sas manifestacions als hemes, quals recorts habian constituhit fins allavors tota la

religió, tota la ciencia y tot lo consol de la familia de Abraham. La bona fé d' aquest autor brilla en lo candor de sa historia. Moysés no pren cap precaució pera que sia cregut, perquè ja suposa que aquells pera 'ls quals escriu no 'n tenen pas necessitat pera creurer, y porque no conta sinó fets públichs entre ells, mes pera conservarne la memoria entre sos descendents que pera instruirlos.

Veus aqui per ahont comensa la sana crítica á acreditar la veritat de la religió católica. Hont se vulla que 's giri la vista, llegint la historia dels pobles y las nacions no 's troba cap fet, no solament mes solidament establert sobre la terra, sinó que aixis mereixi las atencions d' un esperit sensat. En totas las demás l' origen es fabulós, mes en la vera Religió tot está sostingut per una ferma seguritat, y los darrers temps, que no 's poden ignorar, no son mes que probas de la certesa dels primers. La rahó, donchs, no pot menos que cedir á la autoritat de la religió católica.

Al caràcter de sa antigüetat, es precís afegirhi 'l de sa perpetuitat. Representemnos aquesta varietat infinita de religions y de sectas que han regnat successivament sobre la terra, seguim l' historia de las supersticions de cada poble y de cada país; ellas han durat un cert número d' anys, y han caygut després junt ab la potencia de sos sectaris. ¿Ahont son los deus de Emath, de Arphad y de Leparvaim? Recordém l' historia dels primers conquistadors: eixos vençeren als deus dels pobles vencent als mateixos pobles, y abolíren sos cultos quan destruhiren sa dominació. ¡Que 's hermós veurer á la Religió de nostres pares tota sola mantenirse desde 'l principi, sobreviure á totas las sectas, y malgrat la diversa fortuna d' aquells que l' han professada, passar cada dia dels pares als fills, y no poder jamay esser borrada del cor dels homes! No es pas un bras de carn el que l' ha conservada: lo poble

fiel casi sempre fou débil, oprimit y perseguit. No, no es pas ab la espasa, com diu lo Profeta, que nostres pares possehiren la terra: «Nec enim in gladio suo possederunt terram (Ps XLIII, 2.)» Tan prompte esclaus com fugitiu, tan punt tributari de las nacions, vegeren mil vegadas á la Caldea, la Assiria, Babilonia, las potencias mes formidables de la terra, l' univers enter eonjurar-se pera sa ruina y la extinció de son culto; mes aquest poble tan débil, oprimit en Egipte, errant per un desert, transportat després cautiú á provincias estrangeras, no ha pogut ser jamay exterminat, mentres que tans d' altres mes poderosos han seguit lo destino de las cosas humanas; y son culto ha subsistit sempre ab ell, malgrat tots los esforços, que cada sigle s' han fet per destruhirlo.

Y d' hont ve, donchs, que un culto tan contradict, tan penós per sas observancias, tan rigorós per los cástichs que 's donaban als transgressors, tan fácil d' establirse com de caurer, considerant no més la inconstancia y la grosseria d' un poble que 'n fou al principi 'l despositari, ¿d' hont ve que s' ha perpetuat sol en lo mon en mitj de tantas revolucions, mentres que las supersticions sostingudas per la potencia dels imperis y reyalmes, han vingut á caurer al no res d' ahont habian sortit? Es que no es l' home, sinó Deu lo qui feu aquestas cosas; es lo bras del tot. Poderós qui ha conservat aquesta obra. Y puix que tot lo que habia inventat l' esperit humá s' ha destruhit, es precís concloure que lo que sempre ha permanescut subsistent no pot ser sinó la obra de la sabiduría divina.

Finalment, si á sa antigüetat y á sa perpetuitat s' hi afegeix sa uniformitat, no quedarà ja cap pretext á la rahó pera rebujarla. Perqué, tot cambia en la terra, puix que tot segueix la mutabilitat de son origen. Las ocasions, las diferencias dels sigles, los diversos elements dels climas, la necessitat dels temps, introduhiren mil cambis en totas las lleys humanas. Tan sols la fé no ha cambiat may. Tal com nostres pares la reberen la tenim avuy dia, y tal la reberán un jorn nostres descendents. Ella s' ha desarrollat per la série de sigles, y per la necessitat de garantirla dels errors que s' hi volian barrejar, mes lo que una vegada ha aparegut com á perteneixent á la fé, sempre més s' ha mantingut com á tal. Es fácil durar y permaneixer, quan la cosa s' acomoda als temps y las circunstancias, y quan s' hi pot afegir ó traurer segons lo gust dels sigles y dels que governan. Pero no affluixar ja

may, malgrat lo cambi de las costums y 'ls temps, veurer com tot se cambia á 'l entorn, y permaneixer sempre 'l mateix, es lo gran privilegi de la Religió católica. Y per aquestos tres caràcters, de antigüetat, perpetuitat y uniformitat que li son propis, sa autoritat es la única sobre la terra capás de posar la convicció en lo cor d' un home sensat.

Mes si la sumissió del fiel es rahonable pel costat de la autoritat que la exigeix, no ho es menos atinent á las cosas que se li proposan com de fé. Entrem en lo fondo del culto católich. No ha de temer certament ser vist de prop, com aquestos misteris abominables de la idolatria, quals tenebras amagaban la ignominia y l' horror. Una religió, diu Tertuliá, que no volgués ser profundisada, y que temés l' exámen, seria sospitosa: *Ceterum, suspecta est lex quæ probari non vult.* Com mes se profundisa lo culto católich, mes s' hi troban bellesas y maravellas amagadas. La idolatria inspiraba al home sentiments insensats de la Divinitat; la filosofia sentiments insensats de si mateix, la codicia sentiments injustos envers los altres homes. Admirém la sabiduría de la Religió, que posa remey á aquestas tres llagas que la rahó de tots los sigles no habia jamay pogut curar, ni tan sols coneixer.

Y primerament, quin altre legislador há parlat de la Divinitat com lo legislador dels cristians? En va s' buscarán en altra part ideas mes sublimes de son poder, de sa immensitat, de sa sabiduría, de sa bondat, de sa justícia, que las que 'ns donan las Sagradas Escrituras. La Religió cristiana es la sola que 'ns dona á coneixer al Ser snpremo y eternal, en lo qual totas las cosas son y viuen. Solament nosaltres no 'l comparém á la ressemblansa del home. Sols nosaltres l' adorém entronisat sobre 'ls querubins, omplenantho tot ab sa presencia, regulant totas las cosas ab la sua sabiduría, creant la llum y las tenebras, autor del be, venjador del vici. Nosaltres sols, l' honrém tal com vol ésser honrat, es á dir no fém consistir lo culto que li es degut, precisament en la multitud de viátimas, ni en l' aparato exterior de nostres homenatjes; sinó en la adoració, en l' amor, en la alabansa, en la acció de gracias. Li referim l' bé que está en nosaltres, com á son principi, y 'ns atribuhim sempre lo vici, que no té altre origen que la nostra corrupció. Esperém trobar en ell la recompensa de una fidelitat que es lo do de sa gracia, y la pena de las trangresions, que son sempre 'l re-

sultat del mal us que fem de nostra llibertat.
¿Que pot concebirse mes digne del Supremo Criador que aquestas ideas.

Y en sagon lloch, una vaná filosofia, ó habia degradat al home fins al tall de las bestias, fentli buscar sa felicitat en los sentits, ó l' habia locament elevat com á un deu, persuadintlo que podia trobar sa felicitat en sa propia sabiduría. La moral católica evita eixos dos extréms: ella retrau al home dels plahers carnals, descobrint-li la excelencia de sa naturalesa y la santetat de son destino, ella corrigeix son orguül fentli sentir sa miseria y sa baixesa.

Finalment, la codicia y l' ansia dels plahers feyan al home injust envers als altres homes. Mes; quína altra doctrina sinó la cristiana ha jamay arreglat millor nostres debers en aquest punt? Ella nos ensenya á obehir á las potestats, com establertas per Deu, no solament per lo temor de la autoritat, sinó per una obligació de conciencia; á respectar á nostres superiors, sufrir nostres iguals, ser amables envers nostres inferiors, estimar á tots los homes com á nosaltres mateixos. Solament ella sab formar bons ciutadans, subdits fiels, servidors pacients, superiors humils, magistrats incorruptibles, amichs veritables. Solament ella fá inviolable la bona fé dels matrimonis, assegura la pau de las familias, manté la tranquilatat dels estats. Ella no sols deté las usurpacions, sinó que prohibeix fins lo desitj d' un bé que no pertany: no solament no vol que 's miri ab ull d' enveja la prosperitat del germá, sinó que ordena partim ab ell lo propi bé quan ne tinga necessitat: no solament 'ns priva d' atentar contra sa vida, sinó que vol que fassam be fins als mateixos que 'ns fan mal, que benehím als que 'ns malaheixen, y que tots no formém mes que un cos y una ánima. Doneume, deya un jorn Sant Agustí als pagans de son temps, un reyalme tot compost de gent d' aquesta mena: ¡Bon Deu! quína pau! quína felicitat! quína imatge del cel sobre la terra! Totas las ideas de la filosofia, ¿han jamay presentat lo plan d' aquesta república celéstial?

M. B. de C.

LA PALMERA DE JUNQUERAS

Á la Junta reconstructora del Temple de Junqueras.

I.

Un dia á punta d' alba, sortint de les matines, les monges me plantaren al peu del campanar, son cor dels salms encara vessaba olors divines, y á doll ses mans me duyan regor de perles fines y flayre del altar.

Los tarongers y saules gelosos me miraren pujar, prop meu, quedantse petits com mos rebolls; visions divines entre mes branques rellescaren, visions que 'l chor de verges al meu voltant trobaren en terra de genolls.

Per mí 'ls aucells deixaren la secular boscuria, per fer de mon brancatge bressol cada matí; ab llurs concerts lligavan les monges sa canturia, gronxantse ells ó pels ayres en blanca voladuria, les verges pel jardí.

Los arbres tots me deyan sa reyna y soberana, dels temples de fullatge veyentme campanar, los campanars me deyan sa colossal germana, y albades cada aurora veus d' orga y de campana solíanme cantar.

Del temple y de les monges corona era y salteri, de dia cants m' umplian, de nit oracions, y á la meva ombra plenes d' encens y de misteri, per enjoyar lo dia del Ram lo presbiteri trenavan mos palmons.

Per entre 'ls que 'm restavan miravan les estrelles, y aqueixes mitj-sonreyan com ulls de sarafins, algunas s' aturavan per conversar ab elles, tot responent als éxtassis, sospirs y cantarelles. ab aleteigs divins.

L' estiu á mes orelles penjá per arracades, reíms de rosses perles, penjays de dátils d' or, y' de matí y de vespre, flayroses marinades me duyan en llurs ales murmuris y besades y cántiques d' amor.

«¿Perqué, gentil sultana, t' has fet novícia? gosa, me deya 'l mon un dia, la vida es pel pláher, aixeca 'l front, rumbeja ta caballera hermosa, pel vostre bes, ò abelles, Deu ha criat la rosa. entrau en son verger.»

«La llibertat es vida, cridí, trayeume á fora, eixes parets me lligan, no 'm deixan respirar; ab mos aucells deixaume que 'm cantan á tota hora, féumel enllá aqueix temple, que es goth y jo somora, com mora vull gosar.»

Y la paret de l' horta de pedra en pedra queya, fugint les religioses com desniats aucells, lo temple del Altíssim en llit de pols s' ageya y 'l mon me mostrá lliuré la flamejanta teya, la teya y los fusells.

Mes ¡ay! que ja me anyoro! no veig aucells en l' ayre,
 florits rosers, ni monges, ni serafins enlioch,
 y ventme cor-gelada, sens fruyta, flor ni flayre,
 á cops ahí tallava mon tronch lo llenyatayre,
 y avuy me tira al foch.

II.

Com palma tu floreixes, superba Barcelona:
 mil héroes te regaren si Alcides te plantá,
 tu en terra fores reyna, tu dares lleys á l' ona,
 ¿perqué, com jo, ara arrancas les flors de la corona
 que al front Deu te posá?

¿Hont es lo campanar de Santa Catarina,
 que com lo dit d' un ángel t' assenyala 'l cel?
 que has fet d' aquells retaules y volta gegantina?
 n' has fet un born per vendre y has fet una sentina
 dal místich Sant Miquel.

L' artístich Dormitori de Sant Francesch cremares,
 de gòtichs claustres, plasses y magatsems ne fas,
 lo fill veu fer teatre del temple de sos pares,
 avuy llansas les monges arreu com ahí 'ls frares,
 ¿demá á qui llansarás?

Sols per quedarte 'ls ruscós esbullas las abelles
 que en lo jardí 's criavan de Santa Elisabet,
 per ferne pisos compras los rochs de ses capelles,
 y arrancas del remánich Sant Pere de les Puelles
 les flors de Sant Benet.

Enllá les Magdelenes, enllá les Caputxines,
 com dos ramats d' ovelles les guías á tos camps;
 de tu llansas tes roses y 't quedés les espines;
 si un dia de tes torres lo cel vel fer ruines,
 ¿qui apagará sos llamps?

A fora, enamorades del bon Jesús á fora,
 lo mon vol altres dones, los homes altre amor;
 los temples que sonriuen á l' ánima que plora,
 'es celdes y 'l sagrari, cel de qui 'l cel anyora,
 fan nosa al badell d' or.

Fan nosa á eixes que viuen del fanch de l' impu-
 resa,
 dones que 'l cor y l' honra y á Deu tenen venut,
 Mes ¡ay! dins tu ab lo vici s' escampa la pobresa,
 y viu mitx-corsecada pel dupte y la tristesa
 l' hermosa joventut.

Com palma tu floreixes, superba Barcelona,
 te rega ha divuyt segles la santa religió;
 si de ta soca allunyas la font que saba 't dona,
 cayguda de tes branques l' espléndida corona,
 t' assecarás com jo.

Jacinto Verdaguer Pbre.

Cridém la atenció de nostres lectors sobre 'l
 següent projecte de Exposició, en lo qual se dona
 una idea exacta é interessant del estat de aquest
 assumto en relació á las midas libre-cambistas
 que de prop l' amenassan. Si quan lo mal era
 mes lluny, tota la premsa catalana se manifestá
 unánime en lo crit de protesta contra l' intro-
 ducció de la base quinta, ara qu' está próxima
 la decisió d' aquest assumto, es quan mes que
 may convindria que la mateixa premsa fes sen-
 tir ab tota la forsa la veu de nostre país, que mi-
 ra amenassats sos interessos per los projectes
 arancelaris del actual Ministre d' Hisenda.

PROJECTE D' EXPOSICIO.

*que tracta d' elevar á las Córts lo Institut de Foment
 del Tráball Nacional.*

L' «Institut de Foment del Tráball Nacional», á la
 elevada consideració de las Córts, respectuosament
 exposa:

Que las numerosas classes productoras que aquesta
 Associació representa no concebeixen la oportunitat
 ni la conveniencia, de posar en práctica la base 5.^a
 de la ley d' Aranzels de 1869, quals efectes foren sos-
 pesos per lo Real Decret de 17 de Juny de 1875.

Es evident que una mida tan grave y trascendental,
 no pot durse á cap sense produhir una perturbació
 completa en la marxa económica del país, comprome-
 tent y arriscant la existencia de industrias importan-
 tíssimas, que tenen dret á ser protegidas per l' Estat,
 y á qual costat fructifican vastos capitals y viuen
 centenars de mils de familias, impeding la creació y 'l
 desenrotlló d' altres que son naturals de nostre país,
 y disminuhint considerablement ios rendiments de
 las rendas públicas. Es inconcebible, per lo tant, que
 's prengui cap resolució en aquest assumto sense ha-
 ver adquirit avans pleníssim coneixement de lo que 's
 vol fer; inquirint ab zel y gran imparcialitat, quina es
 la situació actual de tots los rams de producció als
 que pot afectar la aplicació de la citada base 5.ª qui-
 nas son las ventatjas ó 'ls inconvenients que hi poden
 resultar, ara y en lo venider, pera 'ls interessos par-
 ticulares y generals de la Nació, y obtenint la seguretat
 prévia de que 'ls efectes han de ser indefectiblement
 beneficiosos, tan als interessos de la producció nacio-
 nal, com als del comers y als de la renda del Estat.

¿Se té avuy aquell coneixement y aquesta seguretat?
 De cap manera. Avans, per lo contrari, existeixen
 motius més que sobrats pera témer las consecuencias
 de qualsevol resolució que 's prenga, y pera procedir
 ab prudentíssima cautela á la investigació dels fetes.
 Se deuria, per consegüent, avans de proposar lo res-
 tabliment de la base 5.ª del Aranzel de 1869, investi-
 gar y coneixer si han variat pera 'l productor espa-
 nyol, pera 'l país contribuyent en massa, las circuns-
 tancias que aconsellaren al Govern de S. M. la sus-

penió decretada en 1875; caldria saber quals han sigut los veritables efectes de las reformas aranzelarias de 1869 y 1877 sobre la agricultura, la industria, el comer y la marina mercantil, sobre las arts y oficis, sobre la renda de Aduanas, y en una paraula, sobre tots los elements de riquesa, tenint presents las evolucions de tots los actes per ahont se manifesta la vitalitat económica del país.

¿Cóm pot saberse res d' aixó, quan nos falta en absolut una estadística de la producció, y sols possehim defectuosíssima y atrassada de més de tres anys, la del comer exterior? ¿Cóm llansarse á plantejar reformas trascendentalíssimas, marxant á cegas per un mar de preocupacions y de tenebras? ¿Sabém ja la influencia que tals reformas han de tenir en lo desentrotlo de nostras relacions internacionals? ¿Podém calcular sas consecuencias en lo porvenir per las ensenyansas del passat? No: sols sabém que 's tracta de satisfacer las exigencias d' una escola económica, y que aném á lligar de nou nostra llibertad de acció supeditant l' Aranzel als tractats de comer.

Alguna cosa, ab tot, se veu en mitj del caos y de la penuria de datos estadístichs, á que se 'ns té de llarga fetxa acostumats; y aixó no es segurament favorable á las reformas aranzelarias iniciadas en 1869. Nostre comer exterior, en lo transcurs de deu anys que ha acabat en 1880, no ha tingut més aumentos imputables á tals reformas, que part dels referents á la importació, puig lo tocant á las exportacions, se deu, com es sapigut, á la filoxera y á las geladas, que han mermat considerablement las tres últimas cullitas de vins á Fransa; á la facilitat de comunicacions ab aquest país per lo ferro-carril de Valencia y Tarragona, que proporciona la sortida de molts de nostres frnyts, y á la extracció de minerals, quals quatre quintas parts no son propietat d' espanyols. Fins ab aixó, es tal la inseguritat d' aqueix comer, que en un sol dels últims anys (1878) se notan sobre l' any anterior, grossas oscilacions en la exportació de nostres productes, oscilacions que ascendeixen á 72 millions més en unas cosas, y á 95 menos en otras; lo qual demostra palpablement la falta de solidés dels elements comercials ab que conta Espanya.

Fora d' aixó, si en l' espressat decenni han crescut nostras importacions un 28 per 100, y un 38 las exportacions, aquest fet excepcional, per los motius apuntats, pert tota importancia comparantlo ab lo progrés realisat en lo deseni anterior, que fou de 41 y de 46 per 100 respectivament y sobre tot ab l' abtingut per la majoria de las demás nacions, ja que veyém que el comer especial de Fransa ha tingut desde 1870 á 1880 un augment de 71 per 100 en la importació, y de 22 per 100 en la exportació; lo de Bélgica fins á 1878, de 75 y 68 per 100 respectivament; lo dels Estats-Units de América, de 58 per 100 en la importació y de 118 per 100 en la exportació; y aixís per l' estil otras nacions, llevat d' Inglaterra,

que desde 1875 á '79 solzament ha suferit una baixa en sas importacions de 275 millions de pessetas, y altra de 280 millions en la exportació, lo qual no parla molt á favor del sistema económic aduaner de la Gran Bretanya.

Si per altre part examiném, sisquiera sia per davant, la situació de nostre país en la actitud, comparantlo ab la dels anys anteriors. veyém que no ha millorat gran cosa en l' ordre económic. Las cargas que pesan avuy sobre la producció son iguals ó majors que en 1875, y molt més pujadas que en 1868-69. Las contribucions é impostos que 1868-66 sumavan 238 millions de pessetas, s' elevaren á 399 millions en 1875, y ascendeixen avuy á 391. La contribució territorial passa de 148 á 160, actualment á 166 millions de pessetas; y la industrial, que havia arribat á produhir 28 millions avans de 1870, no passa avuy de 34 millions, ab tot haverse aumentat sas cuotas y recárrechs més de un 85 per 100. Lo pressupost de gastos, calculat en 664 millions de pessetas pera lo anyeconómic de 1868-69 s' acosta á 837 millions en l' exercici de 1880-81, important en aquest 291. 112 millions lo servey del Deuta, que arriba á 40 en 1873-74, y sols á 168 en 1868-69. Induportant ha crescut la recaudació de algunas rendas, mercés al augment, de gravámens y á las milloras de la Administració; mes es fácil probar que casi tota la major suma de ingresos obtinguda per la de las Aduanas, se deu, no segurament á las baixas de drets, sino als numerosos recárrechs y nous impostos creats desde 1872, y que pesan sobre el comer, la industria y el consum en general, sens cap ventatja pera la producció del país, corrompent lo sistema que 's vol fer prevaleixer, y obrant al mateix temps en oposició al régimen protectionista.

No es, no, més cómoda y llaujera pera las classes laboriosas y contribuyents de Espanya la situació actual, que ho era la de 1875, ni pot assegurarse que la nació en conjunt hagi millorat de posició per efecte de las reformas aranzelarias, quant veyém per datos oficials que la població, lluny de creixer com venia creixent, ha disminuït desde 1870 á 1878 en més de 40p,000 individuos.

De cualsevol de las maneras, y dónguinse ó néguinse aquestas indicacions verdadera importancia, las Corts en sa alta sabiduria, no podrán menos de reconeixer la necessitat de que precedeixi la major ilustració possible, á una reforma com la que entranya el plantejament de la Base 5.ª de la lley Aranzelaria de 1869. Inspirántse en los interessos permanets de nostre país, no podrán menos de considerar eixa reforma com una cosa gravíssima, tant més quant que ella deurá servir de base á la celebració de tractats de comer, modificant en gran manera els existents; y no olvidarán sens dupte lo que la Fransa ha fet pera prepararse á renovar sos tractats.

Vint anys fa que la nació vehina ve meditant las re-

formas que li convindria fer en sa tarifa general de Aduanas. Després de llarchs estudis y meditacions, en Febrer de 1877, presentá 'l Govern francés á la Cámara, 'l primer projecte de lley relatiu á eixa reforma. Durant quatre mesos, l' examinareu los Diputats avans de nombrar la numerosa Comissió que havia de estudiarlo. A principis de 1878, lo Ministre Waddington presentá un nou projecte ab varias modificacions, y apoderantse d' ell la Comissió, en la que hi havia homes de totes las opinions económicas, tots unánims acordaren que procedia obrir «una informació séria pera coneixer prácticament segons paraulas de la ponencia general, l' estat actual de cada industria, en relació ab las cargas importadas al país per los aconteixements de 1871, y atés lo desenrotllo extraordinari de la producció industrial y agrícola de Nort-América.» La part pública de aquesta informació durá un any; pero si continuá privadament després, fins lo moment de votarse definitivament lo nou Aranzel.

Se discutí aquest partida per partida, en la Cámara de Diputats, dant lloch los debats á que per lo Govern se presentés un tercer projecte reformat sobre 'l de la Comissió parlamentaria. Entre tant lo Senat obria informació separada, y poch després discutía en igual forma, revisava y esmenava l' Aranzel aprobat per la Cámara, la qual torná á examinarlo avans de la aprobació definitiva. En aquest Aranzel va englobat un 24 per 100 de augment sobre l' import dels drets que s' han cregut necessaris pera defensa de la poderosa industria francesa; perque, segons paraulas de la Comissió de la Cámara, «pera que un Govern pugua negociar en bonas condicions, cal que tinga un punt de partida y una base ben firma, apoyo y defensa en una tarifa general sábiament combinada. Es de tota necessitat, per tant, que l' Aranzel precedeixi als tractats y no que precedeixi d' ells.»

Ab tanta prudencia y circunspecció han procedit los francesos al reformar son Aranzel general, posada la atenció en la revisió dels tractats, que tant poden afavorir lo desenrotllo de sa producció y comers. No es de esperar que 'ls Legisladors espanyols, mirant á la importancia de aquestos assumptos, deixin de prestarlos hi tota la atenció que mereixen. Per aixó y per las rahons exposadas, confiadament:

SUPLIQUEM á las Corts, se servescan disposar que avans de dur endevant cualsevol projecte de reforma aranzelaria, y avans d' acordar la que més convinga als interessos generals del país, s' obri una amplia informació parlamentaria sobre 'ls efectes de la decretada en 12 de Juny de 1869 y sas modificacions posteriors, escoltant á las Corporacions y á tots aquells que desitjin informar en aquest assumto. Gracia que l' «Institut de Foment» espera mereixer de la rectitut de las Corts espanyolas.

Barcelona 26 d' Octubre de 1881.—Lo President, Josep Ferrer Vidal.—Lo Secretari general, Francisco J. Orellana.—Lo Subsecretari, Pere Estasen.

PREGARIA.

—
*Senyor que manteniu
 L' alhé de nostra vida,
 Donéu á nostres camps
 La pluja benehida.*

—
 Miréu á lo parcer
 Planyent lo sech verger
 Diguentse ab melangía.

—Si jo no puch sembrar
 ¿Ahont podré trobar
 Lo pa de cada dia?—

Ja passa la tardor,
 Cayguent va la verdor
 Per tota l' encontrada,
 Y altra verdor no mir
 Que la torni á cubrir
 Per la vinenta anyada.

Miráu al llaurador
 Y fins al rích senyor
 Tement, com jorns de guerra.

Ay! si del cel no cau
 La gotellada suau
 ¿Que mos dará la terra?

—
*Senyor que manteniu
 L' alhé de nostra vida
 Donéu á nostres camps
 La pluja benehida.*

—
 Demana caritat
 Lo pobre desdixat
 Y molts no n' han clemencia.
 Tancant lo blat y l' or
 Com si faltés, Senyor,
 La vostra Providencia.

Mes ay, qu' hem merescut
 Per nostra ingratitude
 Lo mal que plorem are,
 Mal amorosos fills
 Tan sols en los perills
 Pensém en nostre Pare.

Jo vull pensar, bon Deu,
 Que sols tancat habeu
 La atempirant roixada.
 Perque ab un cor fidel

Alsém los ulls al cel
Y allí hi busquem posada.

Senyor, que mantenu
L' alhé de nostra vida
Donéu á nostres camps
La pluja benehida.

Joan Planas y Felix.

Crónica General.

Segons veyém en lo *Boletín oficial de la Provincia* se tracta d' obrir un espedient en virtut dels mérits contrets en vários incendis é inundacions per lo incansable Ajudant de la Compañía de Bombers de nostra ciutat D. Narcís Jubany, com també per lo jefe de Brigada D. Jaume Salas, los capatassos D. Joseph Jubany y D. Angel Teixidor é individuo D. Francesch Llapart. No es la primera vegada que sentim parlar dels referits subjectes de quals serveys humanitaris s' han ocupat en distintas ocasions nostres colegas locals.

—De una carta que 'ns escriuhen de Barcelona extrayém la següent:

«Degudament invitat vaig assistir durant la tarde del dissapte últim al ensaig d' una orga que destinada al Hospici provincial de Girona ha construhit lo célebre organé d' aqueixa capital D. Esteve Font. Devém advertir de pas lo molt que 'ns complau poguer tributar mereseuts elogis al artista avants nombrat per l' acort en l' execució d' aqueixa obra que á no duptarho estimat Director, mereixerá una aprobació general y unánime per part de tots los bons gironins que veurán una vegada mes omplirse 'l vuyt que 's notaba en la Iglesia del Hospici, especialment en las solemnes funcions religiosas que com la de la Mare de Deu de la O ab tan d' esplendor anyalment celebra aquella Casa.

L' instrument que 'ns ocupa, reuneix condicions verament recomanables. No té grasas dimensions com es fácil de compendrer atesas las del Chor en que deu col·locarse no obstant y aixó aventatja ab altres de molta mes grandiositat.

Los registres ab que conta l' orga en qüestió son en número de deu calificats de la següent manera: Tres Plens, Llenos) Simbal 12.ª y 15.ª dos Nazarts 12.ª y 15.ª Salicional; Flautat de 14.ª; Cara de 14.ª; Trompa real y Corneta. Reuneixen tots aqueixos registres bonas condicions

de sonoritat, sobressortint d' entre ells los Plens (Llenos) d' un vigor notable la Corneta y casi tots los Flautats. Lo Salicional pot sustituhir molt bé á las veus humanas assemblantsi molt ab ellas sobre tot en las notas mitjas. També debém fer menció de la Trompa real per la grandiositat que revela, digne de tenirse en compte tanmes no poguent sentirse acompanyada dels Clarins y demás registres de trompetería que ab altres orgas solen acompanyarla. Las Contras jagan aixis mateix un bon paper en l' instrument.

Tocant á la part exterior y construcció segons nostre humil parer, nos va semblar que l' orga no deixaba res que desitjar essent completament insensibles als sons, los moviments de las manxas, gracias á una construcció especial que evita l' impuls directa d' aquellas ab lo voret. La forma exterior de l' orga de que acabém d' ocuparnos es bastant parecuda á la que fa pochs anys va colocarse en la iglesia del Mercadal de la nostra ciutat.

—Traduhím lo següent interessant solt del periódich francés «La Esperance.»

«Un nou remey contra 'l croup. (garrotillo) enfermetat que fa cada dia tantas víctimas.

Un metge alemá, Gutteman, habia publicat al fi del any passat, una estadística segons la qual 18 cassos de crup, tractats per la polierapina (extreta de las fullas d' un arbre del Bràssil, o *Jabonandi*,) habian sigut tots curats en l' espay de vint y quatre horas á tres dias.

En Fransa, ab dissét del últim Maig, lo doctor Rebuillet va lograr per l' auxili de tal medicament, salvar d' una mort imminent á un infant atacat del crup.

Segons una comunicació feta á la Societat de Medicina de Vancluse, la fórmula empleyada es la següent:

Policárpina muriática, 1 centígram.

Pepina, 2 centígramis.

Acit hidroclórich, 1 gota.

Dosis, una culleradeta de café cada hora.

La eficacia d' aquest medicament sembla residir en la doble acció que posseheix de determinar una secreció abundant en las glándulas salivals y las vias respiratorias, y un suor respiratori no menos pronunciat.»

Val la pena de publicar y ensejar, quan vingui 'l cas, un remey, que á ser eficaz, pot salvar tantas vidas combatudas per la fins are, irremediable enfermetat del garrotillo.

—Nostre Santíssim Pare Lleó XIII al tenir coneixement del projecte de matrimoni civil pre-

policar
arboris
ran

sentat á las Córts per lo Govern espanyol, ha experimentat una gran pena, y ordenat á son Nunci en Madrit ho participi aixís al Sr. Ministre de Gracia y Justicia, fentli present son desitx de que tal projecte siga retirat, com ofensiu á los drets y jurisdicció de la Iglesia, contrari á las creensas de la Nació y perjudicial pera la moralitat dels fiels.

—Entre los individuos de la nova junta de Beneficencia de nostra ciutat s' hi contan los M. Ilustres Srs. Drs. D. Joseph Segalés y D. Salvador Quintana; Degá y Penitenciér respectivament de nostra Catedral. També han sigut elegits en concepte de pares de familia, membres de la Junta de Instrucció pública, los Srs. D. Pere Ordís, D. Mariano de Camps y D. Narcís Salvatella.

—Avuy terminan las solemnes pregarias fetas en la Catedral per alcalsar lo benefici de la pluja que havian comensat lo dimecres. Ab lo mateix motiu lo Exm. Ajuntament ha disposat se celebressen en lo altar de S. Dalmau de la dita Iglesia dotse missas. Vulga 'l Senyor atendretr nostras súplicas!

—Desde 'l primer del próxim Janer la Societat económica d' amichs del País, publicarà un Botlletí mensual.

—Las provincias eclesiásticas de Valencia y S. Jaume de Compostela han reelegit á los Srs. Bisbes de Mallorca y Tuy respectivament.

—Llegim en nostre volgut company *El Semanario de Igualada*: «No han baixat del número de 30 á 40 los pobres que diariament s' han presentat al Convent de PP. Caputxins d' eixa ciutat al objecte de demanarlos llimosna mentres segueix augmentant la miseria per la *huelga* que estém atrevessant. Los Caputxins son de la religió mendicant; no obstant y apesar del crescut número que com deyam s' ha presentat, ningú se 'u ha tornat que no fos socorregut.» En lo citat Setmanari llegim també qu' ha sigut trasladat al partit d' Igualada lo Registrador que fou de nostra ciutat D. Anton Senpau y Cal.

—Lo Professor D. Francesch Sabatini, Director que fou de la *Revista di Letteratura popolare* s' está ocupant de la traducció del celebrat poema catalá *L' Atlànida* del llorejat poeta Mossen Jacinto Verdaguer Pbre.

—Ha sigut elejit Senador per unanimitat pera la provincia eclesiástica de Sevilla lo jove y sabi filósop Sr. Ceferino Gonzalez Bisbe, de Córdoba.

—Lo dia 17 de Maig del any próxim tindrà lloch un eclipse de sol visible en tota Europa, en Filipinas en gran part del Ocea Atlántich y del Indich, y en part del mar polar ártich.

—Havém rebut lo número segon de la interessant revista pera noyets, *La Primavera*, que veu la llum pública en Manresa. La recomaném

als pares de familia y Directors de Col·legis, puix sa lectura es al mateix temps que instructiva de recreo, molt saludable per la moral católica que respira en totas sas planas.

—En la última sessió celebrada per la Academia de la llengua catalana, han sigut elegits com individuos de la mateixa D. Joan Sardá y D. Conrado Roure.

—Havém rebut ab molt gust l' elegant tomo que conté 'ls treballs premiats en l' últim certamen que celebrá «La Joventut católica de Barcelona.» Lo molt que dita Societat alenta á la literatura catalana, ho demostra d' un modo inqüestionable lo preciós contingut d' aquest tomo, en lo qual hi descolla notablement la preciosíssima poesía de Mossen Jacinto Verdaguer, titolada: «La palmera de Junqueras,» y tal es l' entusiasme que en nosaltres ha causat, que 'n hem volgut fer participants á nostres lectors, publicantla en son lloch respectiu.

Butlletí relligiós

QUARANTA HORAS: passan demá á la Iglesia del Mercadal. Las horas d' exposició son: al matí de 8 á 11 y $\frac{1}{2}$ y á la tarde de las 4 á las 6.

Avuy comensa en la Iglesia del Càrme lo solemnisim triduo en honor de Sant Joseph. Predicarà tots tres dias lo Sr. Canonge Celestino Ribera. La funció comensa á las 5 de la tarde.

Dimecres comensa en la Iglesia del Seminari la piadosa novena dedicada á la Puríssima Vèrge de la Concepció.

Mercat de Girona del 26 de Novembre 1881.

BLAT blancal de la Selva de 20 á 22 pessetas quarta.— Blat fort d' Ampurdá de 18 á 21.—Mastall de 15 á 18.—Segol de 12 á 14.—Ordi, de 10 á 12.—Cibada de 8 á 8'50.—Besas de 11 á 12.—Blatdemoro, á 10.1 á 12.—Mill de 13 á 13'50.—Fajol de 11 á 11'50.—Fabas de 12 á 13.—Llegums de 11 á 12'50.—Fasols de 22 á 24.—Ciurons de 21 g2 á .—Panís de 16 á 17'50.

VINS. AMPURDÁ. *Culera, Llansá, Espolla, Rabós, Garriguella y Vilajuiga*: negra de 50 á 58 pessetas carga; Garnatxas de 70 á 80; Rancis de 75 á 80. AMPURDÁ BAIX. *Viladesens, Camallera, Vilahur, Gahusas Garrigás y Vilopriu*; Negres de 34 á 46 pessetas carga; Garnatxas de 58 á 66; Rancis de 64 á 72.

OLI: mesura d' Ampurda, á 9'25 pesetas; item d' Ampurda baix á 10 pesetas mallal.

FARINA: 1.ª classe de 17'50 á 20 pessetas quintá. 2.ª classe de 14 á 17 3.ª classe de 9 á 14.

Ous á 5 $\frac{1}{2}$ rals dotzena.

BESTIAR: *Bous* de 1'50 á 1'75 pessetas carnicera *Xay*: del país á 2'50.

Los preus exposats son tots lliures de drets de portas.

Vins novells de la cullita passada á preus indeterminats.